ПРИЧАМ ТИ Гичу

Причам ти причу

Приче и бајке ученика VI_5
настале током пројекта „Причам ти причу“

Основна школа „Свети Сава“ Београд

Београд
Јун 2019.

Фантастична прича о свакодневним предметима

Сваког дана када моји родитељи оду на посао, а ја у школу, неки од предмета у нашој кући оживе. Њихови проблеми су тема расправе. Сада ћу вам испричати о чему разговарају.

Прво се пробуди наш фен, који се налази у купатилу, и каже: „Добро јутро.“. Онда пегла зевне. Мало касније јаве се и машина за судове и фиксни телефон. На крају се пробуди и мој кревет.

Кад су сви будни, онда почиње довикивање. „Досадно ми је“, каже фен, „и превруће је.“ „Мени причаш“, на то ће машина за судове, „сваког дана имам осећај да ћу се покварити док ме испуњава врела вода.“

После тога буде пауза, па ће кревет: „Целог дана се досађујем пошто не могу сам да читам све ове књиге које ме окружују, а волео бих.“

Јавља се фиксни телефон: „Понекада се осећам изгубљено јер ме превише носе по собама. Сваки пут када се навикнем на неки простор, неко ме помери.“

Пегла увек остане најтиша и проговори последња: „Ретко ме користе, а и онда ме налију неком водом да се сва пушим.“ Сви би на крају уздахнули у глас.

И тако теку минути и сати све док се неко од нас не појави први у кући. У том тренутку, разговор би утихнуо, али не задуго. Убрзо, једини звук би допирао из телевизора, пошто је он до тада ћутао и слушао остале како се жале.

Вељко Стојић VI_5

Изгубљено благо

Једног лепог сунчаног дана у Сијетлу Никлс је уживао у кратком одмору од детективског посла. Није прошао ни цео дан, а већ је стигао нови задатак, овај пут другачији него раније.

У поруци коју је добио писало је да треба да нађе тајни пролаз у њујоршком парку и благо које се налази на крају пролаза. У коверти су биле и наочаре са затамњеним стаклима и изгледале су као обичне наочаре за сунце. Никлс се спаковао и отишао у Њујорк. Тамо су га чекали сарадници Стјуарт и Сем, власници детективске агенције „Изазов". Свако од њих троје је посебан по нечему и чине добар тим. Никлс има добро памћење и добру моћ запажања. Стјуарт у торбици има решење за сваки проблем. Сем је сналажљива, спретна и борбена и никад не одустаје.

Дружина је отишла до парка, претраживали су га али нису нашли ништа необично. Никлс је ожеднео и отишао до чесме. Док је чекао у реду, сунце му је било у очи. Сетио се наочара које је добио уз поруку, извадио их је из џепа и ставио. Осмотрио је околину. Одједном је угледао црвено слово Х на земљаној стази недалеко одатле. Спрустио је наочаре и схватио да без њих нема необичног знака. Подигао их је и кренуо, а Сем и Стјуарт су га пратили. Стигли су до обележеног места, Никлс је из Стјуартове торбе извадио мини лопату и почео да копа. Изненада су сво троје пропали у рупу, а тло изнад њих се затворило. Били су на почетку неког тунела. Извадили су лампе и кренули уском стазом. На крају тунела био је ковчег. Стјуарт је стао на камен поред и из зидова тунела полетеше стреле на њих. Једва су их избегли кад угледаше да се са друге стране котрља велика камена лопта према њима. Сем се прилепила уза зид са леве стране и наједном се у њему створило удубљење у које су се склонили. Стена је ударила у зид са десне стране и од силине ударца тунел поче да се урушава. Никлс је зграбио ковчег. Стјуарт је отворио свој специјални кишобран који им је помогао да не буду затрпани.

Вратили су се на почетак тунела да би пронашли излаз у парк. Стјуартовим алаткама су направили отвор довољан да Сем прође. Кад је изашла на површину, пажљиво је откопала још мало земље и помогла пријатељима да и они изађу. Док су подизали ковчег, тунел се потпуно урушио и затворио. Пролазници су запрепашћено гледали у дружину која се журно удаљавала из парка носећи благо.

Сутрадан у подне сви су седели у детективској агенцији. Стајали су поред отвореног ковчега и зачуђено гледали. Унутра су била три писма и у сваком умотан по један дијамант: црвени, плави и љубучасти. У писмима је био опис драгог камења и име првобитног власника – Стив Џексон. У агенцију је тада ушао старији господин који је рекао да је он Том Џексон и да је он послао писмо. Објаснио је да му је прадеда Стив оставио поруку о благу у Њујорку које је сакрио током рата, пре сто година, али је он за њу сазнао прошлог месеца када је као наследство добио поруку и наочаре и била му је потребна помоћ спретних детектива. У разговору су сазнали да је Том јувелир и да је то породични посао који је наследио од оца, деде и прадеде. Узео је дијаманте и дивио се њиховој лепоти. Предложио је да им као награду остави један дијамант и питао је који желе. Сем је рекла да то буде љубичасти. Господин Џексон је узео ковчег са два преостала драгуља и опростио се од њих.

Детективска дружина је била поносна на себе због успешно обављеног посла, али нису дозволили да их слава понесе, већ су са нестрпљењем чекали следећи задатак.

Убрзо је стигла нова порука и започела нова авантура.

Никола Радуловић VI_5

Араморе - Изгубљени свет

Почетак

Једне летње вечери дечак Марко је био сам код куће. Завршио је десети ниво своје омиљене игрице и био је срећан због тог успеха. Заспао је са осмехом на лицу. Након сат времена сна, пробудило га је шушкање из ормара. Уплашио се, али је устао решен да прекине неизвесност. Док је прилазио ормару, питао се да ли је то ванземаљац са друге планете који је родио бебе, па се сада играју у његовом ормару и једу му одећу. Дубоко је удахнуо и отворио врата ормара. Одједном, светлост је бљеснула и Марко није могао да види пар секунди. Под ногама је осетио траву, али је мислио да сања пошто је био у својој соби пре једне секунде. Отворио је очи и испред себе видео потпуно нов свет, као из бајке. Испод њега је била трава са много цветова различитих боја. Поред њега је био путић који је водио до огромног торња, окруженог планинама. Ишао је путићем до торња и ухватио је кваку врата. Неочекивано, зачуо је глас.

- Хеј, стани! Нико не сме да улази код чаробњака!

Заледио се од страха и стао.

- Хвала. Ти ниси као остали. Свако би до сад ушао унутра, а ја не желим да изгубим свој посао. Опет… Успут, зовем се Кангас. Ја сам заштитник великог чаробњака Оксијума. Његов прошли заштитник је погинуо у борби против демона. Зато је запослио мене! - рекао је Кангас смејући се.

- Демони? - упитао је Марко дрхтавим гласом.

- Да. Ниси знао за рат између демона и људи пре пар година. Ох, ти си сигурно новајлија. Углавном, пре пар година, избио је рат између људи и демона. Рат је објавио Ксорос, краљ демона. Он је хтео да прошири своју земљу. Ја мислим да се она може видети са врха торња. Океј, ја сам огладнео. Хоћеш ли да одемо на ручак, горе код чаробњака?

- Али, зар ниси рекао да нико не сме да уђе у торањ?

- Не, сигуран сам да се чаробњак не би љутио.

Марко је ишао за њим. На врху торња је била чаробњакова соба. Он је гледао у море и питао се када ће Ксорос поново да нападне.

- Оксијуме, довео сам неког клинца, мислио сам да једемо заједно.

- Кангасе, колико пута сам ти рекао да никог не доводиш?

Чаробњак је зађутао када је видео Марка.

- Марко - рекао је чаробњак - прошло је много година, да ли ме се сећаш?

- Мислим да бих се сећао такве браде да сам је раније видео - одговорио је Марко.

- Ха ха ха, још увек се понашаш као беба.

- Нисам ја беба, ти си беба - љутио се Марко.

- Чекајте, ви се познајете? - упитао је Кангас.

- Да, упознао сам Марка кад је имао годину дана.

- Стварно? - радознало је питао Марко.

- Да, твоја мајка ми је била ученица. Али не скрећимо са теме. Ти си одабрани. Мораш спречити Ксороса да победи у овом рату.

- Али, шта ја могу да урадим?

- Можеш да трениираш и победиш га - рекао је Оксијум озбиљно.

- У реду, али како ћу тренирати и зашто се овај свет налази у мом ормару? Шта ако мој отац буде отворио ормар и ушао овде?

- Не брини, Марко, нико не може да уђе у овај свет осим неколико људи и они ће ти помоћи у борби против Ксороса.

- Ово ме подсећа на игрицу коју сам играо. Али хајде, једва чекам да упознам остале.

У том тренутку чуло се вриштање.

- Аааааа, падам, помозите!!

- Ох, мислим да је Луси стигла. Извините ме – рекао је Оксијум и нестао из просторије.

Марко је брзо отрчао до прозора да види шта се дешава. Није видео ништа.

- Шта то гледаш Марко? - упитао је Оксијум.

- А, а, али како? Ти си… И онда си… А сад си…

- Ја сам чаробњак, могу да се телепортујем. Углавном, ово је Луси, она је друга особа, треба да дође још само…

Поново је чуло вриштање, али овог пута мушко.

- Одмах се враћам.

Опет је нестао и вратио се секунд касније.

- Да наставим, сад кад смо сви ту. Луси, ово су Марко и Боб. Бобе, ово су Марко и Луси. Марко, ово су Луси и Боб.

- Ај, чекај, полако. Нико ми није рекао да ће овде бити девојка - љутито је рекао Боб.

- Мени нико није ништа рекао - додао је Марко.

- То сад није битно. Тренинг почиње сутра рано ујутру, тако да будите спремни. Упознајте се, па се видимо сутра. Ћао. Кангасе, донеси ми кафу.

- Одмах господине! - рекао је Кангас и отрчао доле.

Оксијум их је телепортовао пар спратова ниже.

- О, па овде су три собе… Моја је у средини - рекао је Марко.

- Моја је лево - викнула је Луси.

- У том случају моја је десно - казао је Боб.

Сво троје су смејући се отрчали у собе.

Следећег јутра Оксијум их је пробудио и телепортовао на ливаду испред торња.

- Добро јутро децо. Време је да почнемо са тренингом. Али прво морам да питам шта желите да постигнете тренингом.

- Ја сам одлучила да би за мене било најбоље да будем лекар зато што нисам баш за борбу, а и једина сам девојка у групи - рекла је Луси.

- Ха, лекар, ако ти успеш да нас излечиш свака ти част - насмејао се Боб.

- Волим да вежбам са теговима и умем да користим тешко оружје.

- Занимљив избор, а ти Марко?

- Ја желим да будем ратник мачевалац. У свакој RPG игрици сам ратник, тако да већ знам неке основе. Знам и неколико магичних замаха.

- Врло добро.

Оксијум се клонирао два пута тако да су сви могли да тренирају у исто време.

- Почнимо!

Три недеље касније

- Сви сте врло напорно тренирали, али дошло је време за највећи изазов до сада. Борба против Ксороса. Ово неће бити нимало лако. Након три недеље тренинга, надам се да ћемо успети да га победимо. Али пре него што почнете, имам нешто за вас. Марко, ово је најјачи мач који је искован у овом свету, чувај га својим животом. Бобе, ово је највећи чекић икад направљен, може направити кратер, пази како га користиш. Луси, ово је најјачи магични штап, он може да оживи палог саборца, међутим то може учинити једном у петнаест минута. Ако обојица умру, пажљиво бирај. Ја могу оживети другог, али то све иде брзо тако да донеси одлуку на путу до тамо. Имате ли нека питања?

Марко је подигао руку.

- Нећемо се ваљда борити сами, има и других демона тамо, зар не?

Оксијум је погледао у њега.

- Добро питање. Наравно да се нећете борити сами, имамо спремну војску која ће завлачити демоне док се борите против Ксороса. Луси, ако видиш да је неко од стражара умро, не дижи га. Знам да ће бити тешко, али суздржи се. Још нешто?

Нико није рекао ништа.

- У реду, онда идемо.

Телепортовали су се тамо са стражарима.

- Напад! Срећно - викнуо је Оксијум и напустио бојно поље.

- О, види ти то. Старац је оставио децу да се боре за њега, како патетично. Да ли знате ко сам ја?

- Ксорос - одговорио је Марко.

- Значи чули сте за мене. Баш слатко. Биће ми још драже да вас убијем.

Кренуо је на Луси, али је Боб стао испред, примио ударац и узвратио Ксоросу чекићем. Ксорос је одлетео, забио се у свој замак и направио пукотину у зиду.

- Мојим демонима је требало пет година да сагради ово. Платићеш.

Након десет минута краљ демона се опоравио и кренуо на Марка. Ударио га је борбеним роговима и пробоо му стомак.

- Марко! - викнула је Луси и сетила шта јој је Оксијум рекао док је лечила Бобове ране.

Ксорос је наставио свој убилачки поход. Дошао је до Боба који се скоро опоравио и забио му смртоносни ударац у стомак.

- Ох, како тужно, остала је само мала девојчица која није ни крива ни дужна. Скратићу ти муке.

Док је трчао према Луси, она је оживела Марка. Исте секунде је устао и ударио мачем Ксороса по сред срца.

- Ти глупо дериште, демони имају седам срца - дрекнуо је краљ.

Марко је искористио магију свог мача и направио седам рупа у Ксоросовом телу.

- Т-ти м-мали.

Демонски краљ је пао, а остали демони су престали да се боре. Оксијум је брзо дошао и све вратио кући.

- Боб је мртав, оживите га, молим вас! - рекла је Луси плачући.

Чаробњак је замахнуо руком.

- Ах, где сам ја, чини ми се да је у мом мозгу само магла – стењао је Боб.

Луси је скочила на њега и загрлила га.

- Полако, полако – кукао је Боб.

- Одлично, сада када сте победили Ксороса можете…

Марко се пробудио.

- Не. Не, не, не, не, не! Немогуће да је ово сан! То не може бити! - говорио је док је ишао да се тушира.

- Добро, али је ово најбољи сан икад.

У том тренутку је видео ожиљак на свом стомаку.

- Шта?! Ово ипак није био сан. Јесссс! Тоооо!

Душан Вучковић VI_5

Вила и трол

Некада давно, живели су људи, виле и тролови. Виле и тролови су живели у шумама, док људи нису ни знали да они постоје. Виле су биле оличење доброте и ведрог духа, док су тролови били похлепни и зли. Уништавали су вилинска села вековима, све док није донесен закон о подели шуме. Најстарија вила бацила је чаролију на шуму и поставила непробојну провидну баријеру на средини. Од тог дана виле су живеле спокојно, а тролови су неуспешно покушавали да пробију баријеру.

Једног јутра, мала вила је кренула до баријере да бере јагоде. На другој страни баријере стајао је трол. Чим га је видела, вила се уплашила и почела да вришти. „Не, не, не, немој да вриштиш, нећу ти ништа!", викао је трол. „Како да не вриштим?! Ја сам мала вила, а ти си трол! Отећеш ме, покрашћеш ме," „Не нећу! Ако ми не верујеш, баријера нас дели!", рекао је трол махнито показујући рукама на баријеру. „Ох, у реду онда...", вила рече одлазећи.

Следећег јутра, вила је отишла до баријере у нади да ће видети трола. Била је радознала и желела је да сазна више о њему. Кад је стигла тамо, трол ју је чекао. „Здраво!", рекла је вила танушним гласом. „Здраво!", трол одговори. То је био почетак њиховог пријатељства. Сваког јутра и вечери, они су се састајали на истом месту. Временом су се заљубили. Али, баријера их је још увек раздвајала. Трол и вила су се договорили да трол потражи помоћ Великог Трола, владара тролова, у вези са баријером.

Трол је данима лутао Шумом тражећи Великог Трола, док га није пронашао у једном мањем селу. У селу је била велика кула испред које се пружао ред до излаза села. Трол је стао на крај реда и чекао. Чекао је три дана и три ноћи док није дошао на ред. Ушао је у његове дворе. Велики Трол седео је на трону у скупоцено украшеној палати. Трол му је пришао и рекао му: „Велики Троле, господару свих тролова, имам једну молбу. Молим Вас, допустите ми да пређем баријеру. Са друге стране стоји љубав мог живота и не желим да више будемо раздвојени." „Поштујем твоју молбу, то је могуће урадити, али то није добра идеја. Универзум има равнотежу која мора да се очува. Сваки поступак има последицу. Ако урадимо нешто тако, баланс се мора повратити, што значи да ће нека вила заузврат прећи у Краљевство тролова.", рече мудро Велики Трол. „То ми није битно. Битно ми је само да сам тамо, са њом.", рече трол са самопоуздањем. „У реду онда. Биће тако. Вечерас, тачно у поноћ, размена ће се догодити.", рече Велики Трол. Након тога, трол је сав срећан отишао до баријере где га је вила чекала. Рекао јој је да ће моћи коначно да буду заједно. Вила и он су били пресрећни и весело су разговарали о будућем животу...

Када је дошла поноћ, мала рупа у баријери се отворила. Трол се провукао и срећан потрчао да загрли вилу по први пут, кад се из баријере поче издвајати рука. Рука је зграбила вилу и носила је ка другој страни баријере. Вила је јецала „Нееее!!!" и вриштала док се баријера затварала између њих двоје. Вила је бризнула у плач, док ју је трол речима умиривао.

Поново су били на различитим странама баријере - тако близу, али тако далеко. Били су потпуно различити, али ипак једно за друго. Није им било суђено. Остала је једна чиста душа у мору зла и једно зло створење у мору доброте.

Марија Кузмановић VI_5

Необични јежић Мићко

Некада давно, у једној шуми, постојао је град Јежоград у коме су живели шумски јежеви, мали и велики. Међу њима само се јежић Мићко издвајао. Иако је по природи био весео, разигран, сналажљив и духовит, имао је једну ману – није имао бодље. Остали јежеви су му се стално смејали и где год да је ишао, гледали су га чудно. Нико није желео да се дружи с њим. Био је усамљен и тужан.

Једне ведре ноћи шетао је сам по шуми, као и обично, погнуте главе. Тада је чуо гласић који је допирао из оближње реке и који је дозивао:

- Упомоћ!

Мићко је потрчао и угледао малу кртицу како се дави у реци. Извукао ју је и кртица му се дуго захваљивала.

- Хвала ти пуно што си ме спасао. Име ми је Кики. Заиграла сам се па сам случајно упала у реку. А ко си ти и откуд ти овде?

- Моје име је Мићко. Живим у Јежограду. Ево, шетао сам по шуми, јер немам пријатеља с којима бих могао да се играм, јер сам другачији. Немам бодље, а ја сам јеж.

- Желела бих да ти се захвалим, да те поведем у мој град, Кртицоград, на гозбу и желела бих да ми будеш пријатељ - рече Кики.

- Јеси ли сигурна? Можда ми се и тамо буду подсмевали.

- Не брини се. Ево и ја сам слична теби. Немам канџе и не могу да копам. Узгред, ми кртице и не видимо добро – рече Кики и намигну му.

- Добро, идемо – пристаде Мићко.

У Кртицограду су га лепо примили и захвалили што је спасао Кики. Приметили су да нема бодље иако је јеж, али га нико није исмевао. До јутра су се лепо играли и причали и тада је Мићко одлучио да се пресели код њих, јер га у Кртицограду нико није малтретирао. Мићко се вратио у Јежоград, покупио своје ствари и преселио се у Кртицоград. Врло брзо Мићко је стекао пуно другара у Кртицограду.

Све је било лепо до једног јутра, када су деца дошла у шуму да лове јежеве. Тог јутра, све становнике шуме је пробудила дечја граја и подрхтавање тла. Сви су се уплашили и почели да беже кроз шуму. Деца су хватала сваког јежа на кога су наилазила. И Мићко је бежао када га је нешто ухватило и подигло са земље. Била је то дечја рука. Копрцао се, али није успео да се измигољи. Пошто су деца видела да нема бодље, није им се свидео и бацила су га назад на земљу. Мићко је потрчао ка својим пријатељима у Кртицограду да затражи помоћ. Убрзо је угледао своју пријатељицу Кики.

- Кики, деца су отела моју породицу, све јежеве! Морам да им помогнем! Помози ми да их нађем!

- Идемо брзо по остале!

Потрчаше ка Кртицограду и окупише све кртице. Почеше да прате децу. Деца су држала корпе из којих су се промаљале тужне њушкице јежева. Пратили су их све док нису наишли на препреку коју нису могли да прођу. Била је то капија неког дворишта у коме су деца затварала јежеве у кавез. Чуо се тужан јецај јежића.

- Јадна моја породица – рече Мићко.

- Шта ћемо сад? – упита Кики.

- Знам! Помозите ми да прођем. Молим вас, ископајте тунел испод ове капије до кавеза где су моји.

- Наравно! – повикаше све кртице.

Почеле су да копају, а Мићко и Кики су им помагали колико су могли. Ископали су тунел до самог кавеза и направили рупу кроз коју су сви јежеви прошли. Били су слободни. Када су дошли на сигурно, сви су се радовали и захваљивали Мићку.

- Хвала ти – рече један јежић.

- Баш си био храбар – рече други јежић.

- Хвала ти и извини што сам ти се ругао – рече још један од јежића.

Сви редом су му се захваљивали и извињавали.

- Волели бисмо да се вратиш у Јежоград, нећемо те више задиркивати – рекоше сви у глас.

- Вратићу се, свима опраштам, али да није било кртица ви бисте и даље били заробљени. Кртице су моји пријатељи, не могу тек тако да их оставим.

- Зашто не бисмо спојили наша два града и направили један заједнички град Шумоград, у коме би сви били добродошли?! – рече мудрица Кики.

- Одлична идеја –сви су се сложили.

Тако је настао Шумоград у коме су сви били пријатељи и живели су срећно и сложно са свим својим разликама и манама.

Марија Кузмановић VI_5

Потрага за лековитим напитком

Некада давно, живеле близнакиње са мајком у селу Пагу у земљи Јовир.

Звале су се Магдалена и Маријана. Нису имале много новца, али су обе носиле прелепе бисерне огрлице које су наследиле од баке.

Једног дана, мајка се озбиљно разболела. Лекови које су имали у кући нису утицали на њено стање, а сестре су обузете очајањем ишле кроз село у потрази за леком. Тако набасаше на оглас за радњу у оближњој шуми која продаје чаробне напитке за све врсте болести. Оне ни за тренутак нису оклевале, већ су узеле мало хране и пића и упутиле се ка шуми. Дуго су ходале, али ништа нису нашле. Чули су се разни звукови. У једом тренутку, зачу се неко шушкање иза њих. Оне се окренуше, али ништа не видеше. Мрак је почео да се спушта, па оне решише да седну да се одморе, и тако брзо заспаше.

Међутим, оно што нису знале је да их све време посматра зла вештица. Чим су девојчице заспале, она се приближи и похлепно осмотри њихове бисерне огрлице. Она крену да скине Магдаленину огрлицу, али чим је њена рука дотакла бисере, зачу се тајанствени шапат: „Ко си ти да узмеш огрлицу моје унуке?"

Вештица прво поскочи од страха, а потом се прибере: „А ко си ти па да ме питаш тако нешто? Ја сам чувена Вештица од Сафира, и имам право да узмем шта год хоћу!"

Изговоривши ове речи, она хитрим покретом руке посегну за огрлицом. У том тренутку из огрлице се распламса ватра и глас се поново проломи: „О, вештице, ја сам нико други до Принцеза Матилда, чукун-чукун унука краљице Јосефине која је владала нашом земљом Јовир! Ове огрлице су поклон који се генерацијама преноси кроз нашу породицу, како би увек штитили наше потомке. Моје унуке не знају за моћ огрлице јер се та тајна чува од кад се мој ујак уобразио због сазнања да је потомак чувене краљице. Сазнаће за ово тек када буду одрасле и могу да схвате да је то било само за њихово добро. Ја сада користим пуну моћ Њеног Височанства и шаљем Вас у тамницу на девет година како бисте научили важна животна правила."

Како то рече, поред вештице одједном се појаве два кентаура који јој оковаше руке и појурише да испуне речи принцезе Матилде.

За све ово време сестре су дубоко спавале и ујутру нису знале да се било шта догодило. Једини траг био је пепео који је био посут око Магдаленине огрлице, што је она отресла са рамена мислећи да је земља. Оне наставише пут кроз шуму и ускоро наиђоше на кућицу са огласа. Када су закуцале на врата, дубок старачки глас упита ко је то дошао. Оне су се представиле и објасниле зашто су дошле. Он на то одговори: „Јао, па ја сам мислио да сам скинуо све огласе! Жао ми је, али ја више не радим. Ипак, радо бих вас позвао на чај... Али како ја могу да знам да ово није само лаж, да то није неко други, можда и Вештица од Сафира? Поставићу вам једно питање, и ако одговорите тачно, пустићу вас унутра и објаснити где да нађете лек. Ко је краљ животиња?" На то близнакиње стадоше размишљати. Очигледан одговор је, наравно, лав, али да ли је заиста тако лако? После мало времена, Магдалена одговори: „На ово питање нема одговора. Животиње су једнаке и не постоји краљ међу њима." „Тачно тако! Хајде децо, уђите унутра! Обећао сам вам чај." Отворио је врата и оне су угледале седог старца који се представио као чаробњак Лакус. Рекао им је да је веома усамљен и да је некада радио у школи магичне медицине и да је његова магија у чају, али да више нико не цени његово знање и сваки дан проводи сам у колибици. Девојчице су испричале сво о мајчиној болести и Лакус им је рекао да сваког дана треба да јој дају тачно три шоље чаја од мешавине коју он направи посебно за њу и оздравиће за трен ока. Девојчице су узеле чај, захвалиле се на гостопримству и отишле кући да послушају савет.

Заиста, после пар дана мајка се пробуди потпуно здрава и одморна. Близнакиње су сваког дана одлазиле у посету Лакусу и правиле му друштво. Он их је учио како да препознају симптоме различитих болести и да беру посебно биље у шуми. Близнакиње су наставиле да чувају своје бисерне огрлице, не слутећи њихову праву магију. Бакин дух се и даље налазио ту, спреман да чува своје вољене унуке у опасности. А да ли се вештица поправила по изласку из тамнице, видећемо...

Милица Влашкалић VI_5

Авантура Арчибалда и Грофа

Био једном један принц Арчибалд, храбар, паметан и згодан. Имао је необичног коња - могао је да трчи веома брзо, био је много леп, имао је сјајну црну длаку и звао се Гроф. Арчибалд је много волео Грофа. Њих двојица су били нераздвојни и непобедиви. Арчибалд је имао златан оклоп и мач, али је са Грофом био дупло јачи.

Арчибалд је волео и принцезу Бонадеу, са којом се дружио од малена и са њом ишао често на јахање. Једног дана када је принц отишао да је посети, дочекао га је краљ и тужно рекао:

- Вештица ју је одвела и заробила.

Арчибалд се попео на Грофа и узвикнуо:

- Ја ћу је спасити!!!

Једино што је краљ стигао да уради пре него што су одгалопирали у шуму, било је да принцу да свитак. Арчибалд је успео да види мапу на којој је обележена вештичина кућа и усмерио је коња на ту страну. Након неког времена, Арчибалд је зауставио коња. Одједном, нешто је извирило иза дрвета, неки нос, чудан и ружан. Арчибалд сиђе, исука мач и даде Грофу команду да иде десно, а он крену лево. План је био да тог неког опколе, али када су стигли до дрвета, никог није било. Принц је био сигуран да је видео некога али се, ипак, помирио са чињеницом да му се вероватно привиђа. Био је уморан и гладан. Попео се на Грофова леђа и после пар тренутака опет су јурили кроз шуму. И опет нешто се појави иза једног дрвета. Гроф нагло стаде пред њим и Арчибалд умало паде.

- Зар опет? - упита Арчибалд

Верни коњ потврдно климу главом.

Принц не хтеде да чека.

- Хеј, ти! Ко год да си, изађи!

Из оближњег жбуна излете лоптица и крете право ка њему. Он се брзо измаче и куглица погоди дрво, које у том тренутку експлодира. Нешто у жбуну уздахну и одатле изађе зла вештица са великим ружним носем. Арчибалд исука мач, али из вештичиног штапића покуља снажна светлост. Осветљавала је принцезу у кавезу.

- Помери се и принцеза ће умрети - вештица рече.

Принц мало поразмисли и упита:

- Шта тражиш да је ослободиш?

Вештица поче да размишља, а принц викну:

- Сад!

Гроф ритну оближње стабло. Оно поче да пада, а са њега паде јабука право вештици на главу. Она баци чини на принцезу, али их је стабло блокирало и уместо у принцезу, расуло у оближње дрвеће. Вештица паде на земљу и принц је уби, узе штапић и ослободи принцезу. Штапићем поправи и оживи сво уништено дрвеће, а онда поломи штапић да га нико други не користи.

Брзо стави принцезу иза себе на Грофа и потапша га:

- Био си сјајан!

Затим њих троје кренуше пут Бонадеиног дома. Када су стигли до двора, краљ загрли своју ћерку. Захвали се Арчибалду и као награду дозволи му да ожени Бонадеу. Тада су њих двоје отишли у принчев двор и живели су срећно до краја живота.

Соња Божанић VI_5

Месечев коњ

Била једном једна девојчица. Звала се Јана. Била је веома дружељубива, радознала и паметна. Живела је на селу и њени родитељи су држали магарце, овце и краве. Јана је волела све животиње, али је највише волела коње. Нажалост, њени родитељи нису имали довољно новца да га купе. Ишла је у сеоску школу и имала је одличне оцене. Њен најбољи друг је живео две куће од ње и звао се Џорџ. Јана га је звала Џои. Његови родитељи су имали два коња, Билија и Џинџер, и Џорџов тата је научио Јану да јаше кад је била мала.

Једне сунчане суботе, Јана је устала из кревета и изашла у башту да залије цвеће. Џои је ушао у двориште:

„Здраво, Јано! Хајдемо на јахање!".

„Може, само да се јавим!", насмешила се Јана и утрчала у кућу.

„Мама, могу ли са Џоием на јахање?", питала је.

„Наравно!", одговорила је мама.

„Хвала!".

Јана је загрлила маму и истрчала из куће.

Када су стигли до испуста, Јана узе Билија, њега је увек јахала и много га је волела, а Џои Џинџер. Када су их лепо очистили и оседлали, узјахали су и дошетали до шуме, а онда потераше коње у галоп и почеше да се тркају.

После неког времена Јана заустави Билија и рече:

„Џои, никад нисмо ишли овим путем...".

Џои се заустави:

„У праву си. Да ли знаш где смо?".

Јана одмахну главом. Одједном их обоје ухвати паника.

„Како ће се вратити кући? Колико је сати? Колико су далеко отишли? Шта ако у шуми има пуно дивљих звери?", питала се Јана

Њене мисли прекиде Џои.

„Хеј, не брини, коњи знају сами да се врате."

Ипак, коњи су изгледали веома узнемирено.

„Бојим се да нам нема повратка неко време", рече Јана гледајући у коње.

„У праву си...", признаде Џои. „Знаш ли колико је сати?"

„Гледајући сунце", рече Јана, „сад је између 3 и 6."

Сели су да се одморе и смисле нешто, али нису желели да лутају даље, можда их неко нађе и помогне им. Одједном, поче да пада мрак.

„Није добро...", рече Џои.

Постајало им је хладно, били су све гладнији, а коњи нервознији. На небу се појави и месец и осветли предео око њих. Деца помислише да им нема наде, кад се одједном обоје тргнуше. Нешто се зачуло у крошњи дрвета, потом опет, у другој. Кад се Јана окрену, угледа призор који ју је оставио без даха. У зраку месечеве светлости слетео је светлуцави коњ и почео да каска око њих. Његова длака бљештала је као месец. Био је прелеп.

„Џои...погледај...", рече Јана.

Он се окрену и тихо и полако изусти:

„То је... Месечев коњ...".

Месечев коњ крену напред, као да им даје знак да га прате. Они узјахаше и потераше коње за њим. После неког времена, појавише се на рубу шуме, тамо где су ушли.

„Хвала ти, Месечко!", рече Јана.

„Месечко?", упита Џои.

„Да, хајде да га зовемо Месечко!", рече Јана.

„У реду. То је лакше него Месечев коњ", сложи се Џои.

Када су се опет окренули, Месечка није било. Деца се мало растужише, али пожурише до Џоијеве куће да раседлају и нахране коње. Поздравише се и Јана оде кући. Договорили су се да никоме не кажу за Месечка. Јана је родитељима испричала да су се изгубили и да су онда нашли пут и обећала да ће пазити кад поново иду на јахање.

Деца су сваке вечери одлазила у шуму и научила како да се врате. Спријатељила су се са Месечком.

Но, једне вечери Месечка није било. Звали су га и тражили. У дубокој шуми, далеко од села, пронашли су га, био је у кавезу.

„Месечко!", викнуше обоје и приђоше му.

Одједном се појави вештица.

„Охо! Нашли сте свог друга, је ли?", насмеја се она и чаробним штапићем учини да се и деца нађу у кавезу.

„Зашто то радиш?", упита Џои.

„Ха ха ха! Зар није очигледно?", рече она и поче да меша нешто у котлу. „Узећу његову чаробну моћ и од ње ћу да направим најјачи штапић на свету."

Деца се згрануше.

„Шта ћемо сад?", прошапута Џои.

„Слушај", рече Јана, „имам укосницу, отворићу кавез, а онда ти узјаши Месечка. Одлети са њим, а ја ћу вратити коње."

„Да га узјашем?Да ли си озбиљна?".

„Можеш ти то, Џои, знам", рече Јана.

„У реду, али како ћеш вратити и Џинџер и Билија? И шта је са вештицом?"

„Препусти то мени", рече она.

„Ох, у реду", невољно пристаде Џои.

Џои узјаха Месечка. Није се опирао. Јана отвори кавез и Месечко полете у небо. Јана скочи на Билија и ухвати Џинџер за дизгине. Вештица је угледа и упери штапић у њу.

„Мислила си да побегнеш?! А где је коњ!! Ти мала...".

Баш кад је хтела да баци чини, долете Месечко и шутну је тако да је одлетела право у котао.

„Аааа!", вриштала је вештица.

Џои узјаха Џинџер и крену у галоп за Јаном. Месечко их је пратио све до руба шуме.Ослушкивали су да ли их неко прати. Ништа се није чуло.

„Месечко, мислим да ниси безбедан овде...", рече Јана.

„Не знамо шта је са вештицом, можда ће те поново пратити и заробити", додаде Џои.

„Знам, хвала вам што бринете!".

„Месечко, ти говориш!", рекоше деца углас.

„Да", извините што вам раније нисам рекао..."

„Баш је лепо што можемо да разговарамо", узвикнуше деца.

„Склонићу се из шуме, тако је најбоље", тужно се огласи коњ.

„Жао ми је што мораш да идеш, али то јесте најбоље", промрмља Јана кроз сузе.

Месечко нагну главу према деци и они га помазише. Онда он зубима откиде себи нит гриве и даде им.

„Идем сада... Али, када год будете хтели да ме видите, држите ову нит и позовите ме. Доћи ћу."

„Значи, моћи ћемо да се дружимо поново", рече радосно Џои.

„Драго ми је што си дошао баш у нашу шуму", додаде Јана.

„И мени је драго да смо се упознали...", узврати Месечко. Тада полете ка Месецу и нестаде иза њега.

Деца су га звала сваке недеље и виђала га. Остали су пријатељи. Чак су га и јахали. А вештица више није виђена и никоме није правила проблеме.

Соња Божанић VI_5

Максим и Леа

Некада давно, на далеком северу, у великом краљевству Аронијe живео је стари краљ са својом женом и три ћерке. Најмлађа ћерка, принцеза Леа, била је толико лепа да се о њеној лепоти, чуло и ван краљевства. Једино је она била неудата јер јој се свиђао ковач Максим због којег је одбијала сваког просца. Били су најбољи пријатељи од раног детњства. Кад год би се виђали, Леа се кришом искрадала - принцези није било дозвољено да се дружи са сиромашним дечаком. Били су заљубљени, али нису имали храбрости да признају то једно другоме.

Једног сасвим обичног дана краљевством се прочула вест да је прелепа принцеза нестала. Принц Ђорђе из суседног краљевства је отео Леу и одвео далеко од Аронијe. Када је краљ то сазнао, рекао је да ће онога ко врати принцезу наградити њеном руком.

У потрагу за Леом одмах су кренули многи витезови и племићи. Међу њима је био и ковач. Са собом је понео само мач који је сам исковао и који је могао да пресече било шта. Повео је и свог верног магарца јер није имао коња. После дугог јахања, наишао је на прву препреку. То је била зачарана шума у којој је живео огромни Крбоњ. Он је био толико снажан и окрутан и убио би сваког ко уђе у шуму. Страдали су многи младићи који су тражили Леу. Онда је дошао Максим и започео борбу са Крбоњом. Успео је да га победи и посече својим мачем.

Наставио је пут са својим магарцем. Наишли су на старца који је замолио за мало воде. Максим му је дао да пије из чутурице коју је носио и сео да се одмори. Испричао је старцу шта се десило са Леом и питао којим путем да иде даље. Старац је одговорио да ће се пут сам отворити пред њим, а онда се одужио младом ковачу за воду коју је добио. Дао му је три магична предмета: фрулу, свежањ траве и малу лутку у облику невероватно лепе принцезе. Рекао је храбром младићу да ће, ако буде слушао срце, искористити прави предмет у правом тренутку. Максим му се захвалио и наставио пут.

Јахао је и јахао све док није наишао на следећу препреку. То је било велико језеро у коме је живела огромна водена неман. И тако док су младић и магарац ишли обалом језера, Максим је угледао огромну главу како вири из воде. Чудовиште је почело да се диже, било је тамно плаве боје, дугачког врата и још дужег тела. Онда се нагло стропоштало и заронило правећи за собом таласе високе пет метара. Младић је извадио фрулу и почео да свира иако то никада раније није радио. Створење се издигло из воде и почело да се лелуја у ритму музике све спорије и спорије док се није преврнуло на леђа и потпуно мирно плутало по површини језера. У том тренутку је младић схватио колико је уствари то створење огромно. Његово тело се пружало од једне обале до друге. Одједном се зачуло гласно хркање. „Оо, боже, ова фрула је чаробна, успела је да успава чудовиште!!!“, зачудио се ковач. „Ха, ево нашег моста, прећи ћемо преко чудовишта.“ И онда су младић и магарац прешли на другу страну језера.

Пешачили су остатак дана и сутрадан су стигли до суседног краљевства. Предео је био суморан, без живе душе. Није било траве, нити било каквог биља на земљи. Замак се назирао у даљини, а око њега је био широки и дубоки ров пун тамне воде. Младић и магарац су сели да предахну. Били су гладни. Максим је претражио своје џепове, пронашао је пар сувих шљива и појео их је. Магарац је гледао у њега и чекао да и он нешто добије. Максим се досетио да му је старац дао свежањ траве и дао га је магарцу. Како је јео, магарац је све више растао, а на крају су му израсла крила. Замахнуо је њима и полетео. Максим се попео на њега и прелетели су ров. На једној тераси замка угледали су Леу и за тили час се нашли поред ње. Младић и девојка су се обрадовали сусрету и загрлили се. У том тренутку појавио се принц Ђорђе. Леа је објаснила да ју је принц отео мислећи да ће она донети срећу његовом краљевству, али ништа се није променило иако је ту већ три дана. Максиму ништа није било јасно. Принц Ђорђе је испричао своју тужну причу: убио је злу вештицу јер је отела његову једину љубав, принцезу Миу. За освету, вештичина сестра је учинила његово краљевство пустим, а Миу претворила у лутку. Једино што је могло да му помогне је да доведе праву принцезу за своју земљу и он је помислио да то може бити Леа.

Максим се тада сетио трећег старчевог поклона. Извадио је лутку из своје торбе и дао је Ђорђу. У том тренутку она се претворила у праву принцезу Миу. Сви су били веома срећни. Миа и Ђорђе су се пољубили, а крајолик је оживео. Сунце је синуло, све је озеленело, биљке су израсле и процветале, зачуо се чак и цвркут птица. Вода у рову се избистрила и у њој су пропливале рибе и паткице. Вратнице замка су се отвориле, а мостови су се пружали преко рова на све стране.

Максим и Леа су се вратили у краљевство Аронијe и дуго и праведно владали њиме. Дружили су се са Ђорђем и Миом. Сазнали су да је старац кога је Максим срео у шуми чаробњак и уз његову помоћ су успели да протерају последњу злу вештицу далеко од својих земаља.

Миа Сворцан VI_5

Нова шанса

Година 3063. Већ оронуо свемирски брод се бешумно кретао у свемирском бескрају.

Ту су већ 16 година живели последњи становници Земље. Побегли су после апокалипсе, а планета је остала пуста и ненасељена.

Ијан је већ напунио 19 година и требало је да постане официр на броду. Био је мали када су кренули у непознато и више се није ни сећао живота на Земљи. Родитељи су му погинули бежећи од природних катастрофа, а њега је случајно спасио човек који је командовао бродом. Стицајем околности је постао један од „изабраних" који су се у последњем тренутку отиснули у васиону.

Можда се зато и разликовао од веома интелигентних људи који су због тога изабрани да наставе људску расу. Био је вредан и паметан, али превише радознао, храбар и бунтован на успаваном броду, кога је полако напуштала нада. Обожавао је микробиологију, хемију, ботанику и све природне науке. Проводио је пуно времена у лабораторији и стакленој башти, ваљда зато што га је то повезивали са родном земљом.Тако је чувао успомену на њу.

Брод је био у облику пешчаног сата - у средини се налазила стаклена башта, последња оаза. Ту је живело преко 5000 људи. Свако је имао своје обавезе и једино тако су успели да преживе све ове године.

Тог дана Ијан је требало да постане официр на командном мосту. Ни слутио није шта ће се десити. Кренуо је на протоколарно примање нове дужности. Устрептао и нестрпљив, коракнуо је у команду. Кроз велико стакло се видео безгранични свемир, а испред њега су ужурбано пролазили официри до командних табли и задавали нова упутства броду. Пришао му је капетан, за Ијана једини родитељ, и пожелео добродошлицу. Није ни изговорио до краја реченицу када је аларм почео да звони, док су трептале све сијалице на управљачима. Била је то узбуна, прва за 16 година. Нешто се приближавало броду! Страх, неверица и узбуђење је обузело младића. На њега су већ заборавили и ужурбано су извршавали наредбе капетана.

Испред њих се изненада указао тамни, огромни и злокобни свемирски брод. Капетан је покушао да ступи у контакт, али нису одговарали. Напетост је расла, када их је одједанпут заслепела невероватна светлост. Ијан је, стојећи са стране, крајичком ока видео како та светлост усисава његовог оца. Не оклевајући, скочио је у непознато и гурнувши га упао у тај сноп. У секунди је све утихнуло.

Полако је долазио к свести. Чуо је неки жамор у близини и осетио да га све боли. Кроз трепавице је угледао чудно љубичасто небо са три планете. Једна је подсећала на Месец, а две је видео голим оком како се окрећу. Лежао је на ободу дворишта, на каменом постољу, док су се око њега окупила нека чудна створења. Били су ситни, високи око метар и тридесет, умотани у беле плаштеве из којих су вириле танке и млитаве руке и ноге ружичасте боје. Изгледали су тако нежно и крхко.

За разлику од тела, глава им је била већа, пљосната, са малим носем и ушима. Уста су им била несразмерно велика, а очи највеће са дугачким трепавицама. На високом челу им се налазила израслина налик печату која је стално мењала боју.

Када се Ијан подигао и сео, они су се у страху мало удаљили и скривали се један иза другог.

Погледао је око себе и видео у даљини кућице укопане у брежуљке. У средини насеља се уздизала огромна зграда спиралног облика која је одскакала од околине. Била је урушена, али се видело да је модерна, сва од стакла и сјајног метала и у потпуном контрасту са малим кућама.

Из група ванземаљаца издвојио се један и пришао младићу.Он је једини имао неке две антене које су вириле из главе и мрдале се на сваки покрет. На руци му је била наруквица која је сијала црвеном светлошћу. Ијан је почео разговор питањима: „Ко сте ви? Где се налазим? Шта желите од мене?"

Малиша који му је пришао, почео је да прича у наруквицу, неким пискавим гласом. Звучало је као да веверица скичи и Ијану је било мало смешно. То је у ствари био комуникатор који је директно преводио његове речи.

Звао се Маш-Ор. Испричао је да су га довели на своју планету, да су мирољубиви и да им треба помоћ. Они су у ствари деца, а сви родитељи су погинули у стравичној несрећи у оној великој кули. Наиме, били су веома технолошки напредни и то им је био центар из кога су управљали читавом планетом. Међутим, када су их роботи надвладали, почео је рат. Као мирољубиви народ нису ни умели да се бране, него су решили да централну зграду униште и жтрвовали су себе. Децу су спасили, али су она остала сама. Најстарији је Маш-Ор, који је једини знао да управља преосталим свемирским бродом. Решили су да крену ван планете по помоћ. Бојали су се да комуницирају са Земљанима, зато што су слаби и нејаки, већ су одлучили да киднапују главног са брода. Уништила их је сопствена технологија и вратила их годинама уназад. Проблем је био што их је напала нека болест и деца су почела да умиру.

Ијан се сетио да је ускочио у сноп светлости за капетаном. Питао је шта се десило са њим. Маш-Ор је објаснио да је капетан повређен и да је у болници. Младић је тражио да га одмах види. Капетан је лежао у кревету који је за њега био мали. Опорављао се од пада током телепортације. Осмехнуо се кад је видео Ијана: „Не брини, добро сам, али овој деци је потребна наша помоћ", рекао је, мислим да ћеш умети да пронађеш лек за њих. Сва је срећа да си кренуо за мном."

Болница је била пуна болесне деце. Ијан је рекао да му је потребна лабораторија. Одвели су га у централну порушену зграду у чијим подземним нивоима се налазила колико-толико очувана лабораторија. Ијан је открио из узорака да је проблем нека гљивица која их је напала. После неколико неуспеха и непреспаваних дана и ноћи, успео је да нађе лек. Била је то биљка која је расла у оближњој шуми. Деца су полако почела да се опорављају.

Ијан и капетан су увидели да је планета на коју су дошли прелепа и пребогата. Уживали су у срећи својих домаћина, али су се бринули за људе који су остали на земаљском броду. Испричали су Маш-Ору све у вези са проблемом Земљана и мирољубиви ванземаљци су понудили да сви дођу на њихову планету.

Тако су Земљани нашли нову планету. Живели су са другачијима од себе, али су заједно схватили да морају да је чувају.

Данило Рајевић VI_5

Магични штапић из библиотеке

Живели су некада давно у краљевству Север краљ Бајрон и краљица Анастасија и имали су кћер Ненси. Била је дубока зима и ближио се принцезин осамнаести рођендан. Она је покушала да се искраде, оде до клизалишта и ужива у сунчаном дану са другарицама које се тамо окупљају. Краљ Бајрон ју је затекао на излазу из двора и поновио да не сме да иде тамо јер није безбедно.

Следећег дана на терасу дворца је долетео неки човек. Краљ и краљица повикаше „Одлази, зли чаробњаче!"

Чаробњак упита принцезу да ли жели да се уда за њега. Она се зачуди том питању и одговори: „Не!" Чаробњак одлете довикујући: „Изгубићете и другу кћер."

Ненси је питала родитеље ко је то био и шта значи његова реченица. Они рекоше да је то зли чаробњак који прича чудне ствари. Важно је само да га се чува и не излази из дворских зидина и посебно да не иде на клизалиште које је далеко од њиховог дома.

Ненси је неко време поштовала жељу родитеља, а онда јој је догађај са чаробњаком постао некако далек. Следеће зиме покушала је још неколико пута да се искраде и једном је успела да побегне на клизалиште. Тамо се окупило много људи, било је весело, неки су се забављали и клизали, неки су правили ватромет у част предстојеће нове године.

Ненсини родитељи су видели са прозора клизалиште и ватромете, па пошто принцезе није било у дворцу, упутили су се тамо. Стигао је и зли чаробњак. Кад га је краљ угледао, извадио је мач и кренуо ка њему. Видео је то чаробњак и замахнуо рукама и пљас - заледио је краља. Краљица Анастасија се побунила, али било је узалудно. Чаробњак је у бесу заледио све људе на клизалишту и у двору и у целом краљевству, једино је Ненси оставио незалеђену мислећи да ће му она некако помоћи. Знао је да треба да се ожени принцезом из краљевстав Север, али како и зашто, није му било јасно.

Плачући, принцеза је отрчала у дворац. Када се примирила, изашла је у пусто двориште. На небу се појави створење налик на коња и долете до ње. Био је то једнорог, рекао је да је њена старија сестра, зачарана и претворена у једнорога и да се зове Стејла. Пре много година, када јој је било осамнаест, а Ненси имала тек три године, дошао је зли чаробњак и питао је да ли хоће да се уда за њега. Рекла је да неће и онда, кад је била једног дана далеко од двора на излету са пријатељима, претворио је у једнорога. Она је одлетела на небеса где живе једнорози и свако предвече долазила да обиђе дворац, али тако да је други не виде. Краљ и краљица су се помирили са тим да су изгубили једну кћер и решили да другу чувају и држе је унутар двора. Знали су да јој зли чаробњак неће наудити док је у свом дому.

Стејла је рекла Ненси да постоји начин да се одледе становници краљевства и да она поново буде девојка. Чула је недавно причу међу једнорозима да постоји чаробни штапић чије су чаролије јаче од чаробњакових. Некада давно чаробњак је био принц Марк из краљевства Југ. Био је леп, добар и племенит. Он се борио против демона и успео да их победи, али је цена те победе била да је он сам постао зао. Демони су пре пропасти поломили његов чаробни штапић и делове сакрили, а онда више нико није знао где су. Марк је живео усамљен далеко од других људи и надао се да ће нека од принцеза из краљевства Север пристати да се уда за њега. Тада би нестале чини којима је постао зао и он би поново био принц Марк. Стејла је схватила да је Марк претворио у једнорога надајући се да ће она сазнати где се крију делови штапића. Једнорози су споменули и неку чувену библиотеку у коју су их демони сакрили.

Принцезе су се досетиле да је дворска библиотека највећа у читавом краљевству и у овом делу света и помислиле да се у њој крије принчева магија. Прошле су кроз све просторије библиотеке и размишљале где би могла бити сакривена. Онда се Стејла сетила да постоји једно крило дворца у коме су стари рукописи и да је тамо одлазила још док је била мала.

„Ту негде су била врата старе библиотеке, морамо да их потражимо" рекла је.

„Стара библиотека", чудила се Ненси и повела сестру, „знам, где је, пронашла сам једна врата пре десетак година кад сам се играла, рекли су ми да никуд не воде. А ја сам често долазила и замишљала шта се све може крити иза њих".

Дочекале су их металне шипке испред дрвених старинских врата библиотеке.

„Шта ћемо сада?", питала је Ненси.

„Можда бих ја могла да урадим нешто", рекла је Стејла, сагла главу и почела рогом да сече шипке, једну по једну.

Ненси је запрепашћено гледала.

„Научила сам свакојаке вештине међу једнорозима", додала је Стејла кад је видела сестрино лице.

Дрвена врата су била закључана. Сада је био ред на Ненси да изненади сестру. Извадила је металну шналу из косе и брава је очас посла била откључана.

Просторија је пуна необичних књига и предмета – били су ту прелепи рукописи и старински ормани, столице, столови, огледала.

Одједном су зачуле чудан звук. Изнад њихових глава лебдела је мала вила.

„Ко сте ви? Како сте ушле? Одлакле долазите? Шта тражите овде?...", брзо су се ређала питања.

„Стани!", све ћемо ти казати, прекинула је Ненси и онда су сестре испричале своју причу.

„Прошло је петнаест година, две сестре, принц, зли чаробњак...", мрмљала је вила и даље убрзано лепршајући крилима, „па да, све се слаже, дивно, дивно!"

Вила се спустила и села на једну столицу: „Сад је све јасно. Вас чекам."

„Стварно? Зашто нас чекаш?", питале су сестре.

„Ја сам чувар чаробног штапића, односно његових делова. Чекам принцезу из земље Север која ће постати краљица краљевства Југ да јој предам те делове. Демони су их пре нестанка бацили овде и онда затворили цело крило и сви су заборавили да оно постоји. Успела сам да уђем пре него што су затворили прозоре на крову и да ублажим њихову чаролију, али тек кад прођу све ове године."

Вила извади из џепа три штапића и стави их на сто. „Стејла, ово штапићи чекају тебе", рече Ненси. Стејла приђе и рогом поређа делове. Они се спојише и постадоше један светлуцави штапић који одскочи и нађе се у рукама прелепе принцезе која је стајала на месту једнорога. Сестре се загрлише. Изгледало је као да су вршњакиње.

„Како је ово могуће? Нисам се променила од оног дана када ме је Марк зачарао", питала је Стејла гледајући се у огледало.

„То је део моје чаролије, и Марк ће бити као онај пре борбе са демонима ", рече вила. „Сада је магија у твојим рукама, иди и ослободи чини све људе у земљи Север и принца Марка."

Стејла и Ненси су отишле до клизалишта, Стејла замахну и све поново оживе. Краљ и краљица су зачуђено гледали у девојке пред собом док су им причале шта се све издешавало. Били су веома срећни.

„Сад је време да кренеш у краљевство југ", подсети Ненси сестру.

„Како ћу стићи тамо?", уздахну Стејла.

„Марков чаробни штап ће знати куда да те однесе, не брини," охрабри је Ненси.

Стејла се замисли, подиже штапић и полете. Пронашла је Марка и скинула чини са њега.

Три месеца касније Стејла и Марк су се венчали. Венчање је било једног дана у земљи Југ, а другог у земљи Север. Ненси је уживала у свадбеном балу, био је сунчани пролећни дан, ту су биле све њене другарице и бројни племићи из оба краљевства.

„Следећег пролећа ће бити још неколико венчања", помислила је Стејла док је гледала веселе младиће и девојке како плешу.

Лазар Живојиновић VI_5

Пепељуга у 21. веку

Најбоље бајке ученика четвртог и шестог разреда
на тему „Пепељуга у 21. веку“

Илустрације - радови ученика IV_2 и VI_5

Пепељуга у 21. веку

Некада давно, пре два дана, леп и згодан ИТ стручњак Никола направио је журку у свом прелепом и широком стану, који је сам пројектовао и програмирао. На журци је пронашао своју праву љубав.

Како је све почело

Једног лепог сунчаног дана прошле недеље спремачица Силвија је радила свој посао код најбогатије породице у граду. Спремала је кућу као и обично кад су се појавиле близнакиње, зле ћерке власника куће, господина Марка. Оне су стално малтретирале Силвију и правиле јој додатни посао, сметало им што је веома лепа и паметна. Њихов отац је био добар човек, знао је шта раде и плаћао је Силвији сваки додатни рад.

Зачуо се звук телефона. Млади ИТ чаробњак Никола је објавио на инстаграму и фејсу да прави најлуђу журку коју је ико икада видео и позвао младе људе из града да дођу. Силвија је погледала поруку, али пре него што је видела датум одржавања, сестре злоће су јој отеле телефон, бациле га на под и изломиле у ситне комаде. Девојка је била љута, али није се бунила. Живела је у њиховој вили и штедела новац да купи свој стан. Знала је да ће за пар месеци отићи из ове куће, а нови телефон ће купити кад буде имала слободан дан.

Следећег дана Силвија је видела да се близнакиње спремају за излазак. Док су стајале пред огледалом, Силвија је узела телефон једне од њих, прочитала поруку и неприметно га вратила. Журка је заказана за 26. мај 2019. у осам сати увече.

Изашла је у двориште. Није имала одећу за такву прилику, а време за одлазак се ближило. Седела је на клупи и плакала. Одједном се пред њом појавила њена другарица Александра, сва задихана и веома дотерана.

„Где си ти? Зовем те целог дана. Још мало па почиње журка. Хоћемо ли?", причала је Александра.

Силвија је испричала шта се десило. Онда је Александра утешила, пронашла на сајту „Мода онлајн" најлепшу хаљину и ципеле уз њих и поручила. Требало је да стигну брзом поштом, уствари модним дроном који је измислио Никола.

Таман кад су близнакиње изашле из куће и одвезле се, долетела је пошиљка. Силвија је била прелепа у хаљини светлуцавој као да је саткана од најлепших драгуља које људско око може да види. Сјајне бљештаве ципеле патике су биле савршене. Две другарице су срећне кренуле на журку.

Кад су стигле до Николине куће...

Стоп!!! Ако мислите да ће тек тако ући, варате се.

... Обезбеђење је рекло да не могу да уђу, јер нису на списку, нису се пријавиле на време.

Шта је било после

- Шта ћемо сад? - чудила се Александра. - Каква пријава? Какав списак?

- Па, било би превише да сви који пожеле, уђу. Писало је у објави да је пријава обавезна, да се проверава свако и да ће одабрани гости добити поруку и бити на списку обезбеђења.

- Ох, то сам пропустила.

- Не брини, знам како ћемо ући. Никола је направио посебан систем за вентилацију куће. Ући ћемо кроз њега.

- Како, ти, све то знаш?

- Мала тајна. Уствари, била сам овде док се кућа градила, распремала сам све пред усељење. Мој школски друг је учествовао у постављању система и провео ме кроз неке скривене ходнике.

Силвија је повела другарицу на другу страну куће и убрзо су биле у великој дворани. Ту их је чекало право чудо технологије. Бенд који је свирао био је холограм.

Неки гости су испробавали ховерборд или летеће скутере који ће се ускоро појавити у продаји, неки су били у простору виртуелне стварности. Никола је приметио лепотицу у необичној светлуцавој хаљини, пришао јој и замолио је за плес. Била је то љубав на први поглед.

Журка је била дивна. Сви су се забављали мада су многи били и љубоморни на заљубљени пар који је плесао као да никог другог нема поред њих. Александра је пронашла своје пријатеље и уживала у свим новотаријама које је видела. Близнакиње су покушавале да раздвоје срећни пар, али им то није успело. На крају су их замолили да напусте журку и испратили до излаза.

У једном тренутку Силвија се сетила правила куће у којој ради. Изласци увече су дозвољени, али до поноћи мора бити у својој соби. Сат на једном зиду је показивао 11.47. Извинила се Николи и рекла да мора одмах да оде. Истрчала је из дворане. Док је силазила низ степенице, саплела се и једна ципела је исклизнила са њене ноге. Није имала времена да се врати и обује је, наставила је да трчи. Позајмила је један ховерборд из предворја и одлетела.

Никола је пошао за њом и пронашао је ципелу. Брзо је сакрио у џеп сакоа када су стигли његови пријатељи који су кренули за њим и одвукли га назад да заједно наставе журку.

Стигла је до куће баш када се капија затварала. Ушла је у собу са терасе. „Срећа да је Никола направио ову летилицу", помислила је и насмешила се. Скинула је хаљину и обукла спаваћицу.

- Силвија! – звао је човек из обезбеђења и куцао на њена врата.
- Да, ту сам! – рекла је док је отварала врата.
- Мислио сам да си изашла. Госпођице су рекле да ниси у кући.
- Била сам у шетњи кратко, давно сам се вратила.

Следећег дана Никола је погледао снимке са камера и открио где живи прелепа Силвија. Отишао је до куће и када су близнакиње отвориле, питао их где је девојка са којом је синоћ плесао. Показао је и ципелу коју је изгубила. Оне су рекле да само оне живе у кући и да је то ципела једне од њих. Онда је наишла Силвија, држала је у рукама другу ципелу. Сестре су повикале да је сигурно украла ципелу и да не може бити њена. Никола није више слушао шта оне причају. Позвао је Силвију да пође са њим. Она је пристала, узела је своје ствари и отишла да живи са Николом. Наредне недеље је престала да ради за господина Марка.

И тако су Силвија и Никола живели срећно до краја живота, или барем до данас.

Савет читаоцима

Наравоученије ове приче може бити: „Најбољи начин да младић пронађе девојку је да направи журку."

Ипак, мој савет је немојте тражити девојку тако што ћете направити бал. Али, ако је то једини избор, знајте да може и добро да се заврши.

Никола Радуловић VI_5

Ела и Принц

Мађеха ме је опет закључала у собу, што и није велики проблем. Оно што јесте је да је узела мој телефон. Како ћу да преживим без њега? Како ћу провести осам сати до Принчевог седамнаестог рођендана? Нисам позвана, али моја најбоља другарица Софија јесте, па може да ме уведе. Њен тата ради са Ноиним оцем, они су власници компаније „Бундевица" која прави аутомобиле. Ноу сви зову Принц јер је прелеп и свира клавир магично. Била сам на сваком његовом концерту и још први пут сам се заљубила у њега.

- Пепељуго, уради мој домаћи задатак, морам да идем по хаљину - викала је моја полусестра Леа из друге собе. Она је позвана на рођендан. Хм, никако не сме да ме види тамо.

Испод врата је провукла папир са задацима из физике. На њему је био залепљен папирић са поруком: „Имаш петнаест минута да ово завршиш, онда добијаш и биологију, па... LOL!" Она иде у трећи разред гимназије, а ја у други, али сам довољно паметна да урадим све задатке. Знала сам да ако не урадим, мађеха ће бити љута и гњавиће ме и неће бити шансе да одем. И тако после пет сати рада, завршила сам све Леине домаће задатке из овог полугодишта. Да сам имала Гугл било би брже. Али, шта се може?

Врата моје собе су откључана, телефон враћен. Имам 48 пропуштених позива, сви Софијини. Написала сам јој поруку и убрзо је дошла по мене. Идемо у потрагу за хаљинама. У шопинг центру она је брзо пронашла једну врло светлуцаву плаву хаљину. Ја сам разгледала све, али ниједна ми се није свидела. Онда сам видела како продавачица припрема панталоне и сако за излог. Заљубила сам се у то одело истог тренутка. Питала сам да ли могу да га пробам. Савршено је изгледало на мени. Чак није било ни превише скупо. Софија је већ држала ципеле у рукама:

- Овај пар ће ићи одлично уз то!

Била је у праву, одлично су се слагале са мојим новим оделом. Имала сам пара таман да све то платим и тако сам потрошила цео џепарац.

Рођендан почиње за пола сата, аутобусом нећемо стићи на време, а за такси немамо новца. Док је Софија паничила, угледала сам штанд са наградном игром чији је спонзор компанија „Бундевица". Награда је била сто евра. Купиле смо два тикета за два евра и пријавиле се у последњем тренутку. Водитељка је завртела бубањ и говорила: „Број који извучем осваја сто евра и улазницу за Принчев рођендан!" Гледале смо како се картице са бројевима окрећу и чекале извлачење. Бубањ је стао, испала је картица. „Срећни број је 318." Нисам могла да верујем, мој број. Предала сам тикет и добила награду. Пронашле смо такси и убрзо стигле до дворца.

Оно што сам видела унутра било је задивљујуће, магично као у бајци. Софија и ја смо разгледале и иза једног стуба приметиле Принца. Погледао ме је и насмешио се. Хтела сам да му приђем када сам видела Леу како се приближава са друге стране. Повукла сам Софију и сакриле смо се иза стола са пићем. Кад смо извириле након неколико секунди, Принца нигде није било. То ме је растужило. Он ме није познавао, али мени се много свиђао. Његове очи су изгледале као злато, а његов осмех као море.

Изашла сам на једну од тераса. Кад тамо, Принц стоји сам. Померила сам се према њему, а он се окренуо.

- Хеј! - рекао је и махнуо.

- Х-хеј! - замуцкивала сам.

- Како се зовеш? - упитао је са најслађим осмехом.

- Ела, мада ме зову Пепељуга. Драго ми је - пружила сам руку и руковали смо се. Нисам могла да верујем да је Принц дотакао моју руку.

- Претпостављам да знаш како се зовем - насмејао се.

- Знам, хтела сам само да ти пожелим срећан рођендан. Шта радиш овде? Твоје је славље и гости су унутра.

- Па, знаш, не волим сву ту буку и толико људи које не познајем у дворцу. Већина је ту само да се зна да су дошли. Није их брига ко сам ја стварно.

- Мене јесте. Обожавам твоју музику. Мислим да си дивна особа и много ми се свиђаш - излетело ми је. Сва сам се зацрвенела, као парадајз.

- Стварно то мислиш? –приближио ми се и ухватио ме за руку.

- Да – изговорила сам тихо.

Глава му је била близу моје, могла сам да осетим његов дах. Полако и пажљиво је приближио своје усне до мојих и нежно ме је пољубио. Ставила сам руку на његов образ и осетила да се смешка.

- Динг, динг, динг!

Обоје смо се уплашили и тргнули. Био је то мој телефон.

- Извини, морам да се јавим.

Одмакла сам се, мађеха ме је звала.

- Па где си ти? Одмах се врати кући. У казни си.

Уплашила сам се нове веће казне и истрачала без поздрава.

Наишла сам на Софију која је уживала у четвртом парчету пице и рекла јој да морам да журим. Махнула ми је док се хватала за пето парче.

У дворишту сам схватила да ми је једна ципела испала, али није било времена да се враћам по њу. Мађеха ме је чекала на вратима.

- Где си била? Како си смела да идеш без питања и останеш тако дуго? Иди у собу. Кажњена си, следећих месец дана нема никаквих излазака после школе.

Наредна поподнева сам проводила у кући. Софија је долазила сваког дана да ми прави друштво. Јадала сам се како ми недостаје Принц и бринула сам да ли ћемо се икада више срести. Софија се само смешкала и ћутала.

Онда, једног поподнева док смо радиле домаћи из српског и писале бајку на тему „Пепељуга", чуло се звоно на вратима. Отворила сам. Испред је стајао Принц са мојом ципелом. Загрлио ме је.

- Једва сам чекао да се вратим да бих те загрлио.

Објаснио ми је да је био ван града са оцем и да му је Софија рекла ко сам ја и где живим. Осмехнула сам се и пољубила га. Разговарали смо и разменили бројеве телефона. Чујемо се сваког дана и чекамо да одрастемо и будемо заједно до краја живота.

Амаја Менендез Ђурић VI_5

Рођенданске журке

Био је то напоран дан, учење, контролни, ... Враћао сам се из школе и покушавао да се развеселим мислећи на Софију. Обоје учимо да будемо кувари, али идемо у различите угоститељске школе и ове године завршавамо четврти разред.

Код куће сам спремио ручак, изврсне шпагете на српски начин, познате као „Вукове шпагете" и колач од чоколаде. Пратио сам Софију на инстаграму уживо и гледао како припрема мој омиљени слаткиш.

Она је живела са оцем, мађехом и две сестре које су биле млађе осам и десет година од ње. Није се добро слагала са мађехом, а ни са сестрама није баш блиска. Кад смо били мали, често смо се играли, јер се наше породице баве истим послом – мој ујак је власник ресторана „Сир и кајмак", а њен отац таверне „Cheese & Olives". Док је Софијина мајка била жива, наши родитељи су се дружили, али после њене смрти, када се Софијин отац поново оженио, нова жена је учинила све да се то пријатељство прекине. Преселили су се у други део града и Софија је прешла у другу школу. Забранили су нама деци да се дружимо.

Неколико година нисам знао где је моја другарица из детињства, а онда, пре две године видео сам на инстаграму Софијине слике и њене приче о колачима. „Cheese & Olives" је постао познат по њеним чаробним коцкама, као што „Сир и кајмак" сви знају по Вуковим шпагетама.

Почели смо да се дружимо онлајн, а онда и да се виђамо и то је била наша тајна. Ближио се мој осамнаести рођендан и желео сам да је позовем на журку коју организује мој ујак следеће недеље. Помислио сам да бих могао да одем до њене куће и позовем је тако да сви то знају, да се више не скривамо.

Сутрадан сам стајао испред Софијине куће. Позвонио сам, врата је отворио њен отац. Прво ме је зачуђено гледао, онда је рекао:

- Вуче, откуд ти овде?

- Дошао сам да позовем Софију на рођендан.

- Софија је управо изашла. Какав рођендан? Знаш да је то немогуће. Немој више долазити!

Знао сам да је Софија у ресторану и отишао на задњи улаз. Испричао сам јој шта се десило.

- Не знам како ћу сада моћи да дођем. Сада ће ме испитивати и пратиће сваки мој корак. Немам ни халину за ту прилику.

- Можеш да погледаш моделе на интернету и одабереш, а ја ћу је донети.

Наредног дана звала ме је Софија.

- Моја мађеха је одлучила да је у суботу буде прослава рођендана моје млађе сестре. Морам да спремим колаче за сто гостију и велику рођенданску торту која ће се служити у поноћ и све треба да буде свеже, спремљено тог дана.

- Не брини, смислићемо нешто. Помоћи ћу ти у припреми свих колача. Увече, кад сви дочекују госте, спреми се, такси ће те чекати иза ресторана, моћи ћеш да изађеш, а да то не буде сумњиво.

Стигла је субота, дан за рођенданске журке. У ресторану мог ујака, где су радили и моји родитељи, била је гужва од раног јутра. Сви су ми честитали рођендан и били су весели, једино сам ја био тужан, бринуо сам да ли ће Софија доћи. Ујак ми је рекао да имам слободан дан ако желим. Захвалио сам се и отишао да помогнем Софији. Срећом, и тамо је била пуна кухиња, па нико није обраћао пажњу на мене, навукао сам капу тако да ми се лице није ни видело. Предвече су колачи сви били спремни, Софија је спремала торту и убрзо је требало да је заврши. Рекао сам јој да ће ауто доћи по њу у осам сати и да ће је вратити нешто пре поноћи и отишао на своју прославу.

Чекао сам је испред ресторана дуго, али ње није било. Дошли су сви други гости и морао сам да уђем. Неке девојке су донеле маске и убрзо су лица и младих и старијих била покривена необичним маскама. Сви су се забављали, причали, плесали.

Видео сам једну девојку у прелепој хаљини и замолио је за плес. Музика је била гласна, па нисмо много разговарали, а носила је маску и нисам био сигуран ко је она. Уосталом, стално сам мислио на Софију. Ближила се поноћ. Баш када сам хтео сам да скинем маску девојци са којом играм, она се окренула и отрчала из ресторана. Пошао сам за њом, неки пас је залајао, она се уплашила и саплела. На степеницама је остала њена ципела. Сагао сам се да је узмем, а онда девојке нигде није било.

Све је било чудно, Софија која није дошла на забаву и девојка која бежи са ње. Пронашао сам ципелу, као принц у оној бајци.

Следећег јутра сам звао Софију и слао поруке, али се она није јављала. Сетио сам се кућице на дрвету која је била у близини њене старе куће, где смо се раније играли. Упутио сам се тамо. Понео сам и ципелу коју је изгубила непозната девојка синоћ. „Можда ћу, као у бајци, пронаћи своју принцезу", шалио сам се на свој рачун. Зачуо се плач док сам се приближавао дрвету. Попео сам се и унутра угледао ону исту девојку са којом сам плесао. Питао сам ко је она. Није одговорила, само је скинула маску. Била је то Софија. Поставио сам хиљаду питања. Испричала ми је необичну причу.

- Мађеха је пронашла кутију са мојим стварима. Уништила је и хаљину и ципеле. Била сам тужна и сишла сам у подрум да будем сама. Плакала сам и мислила на своју мајку и срећне дане које сам провела са њом. Онда се десило нешто веома чудно. Испала је цигла из зида и кад сам хтела да је вратим, померило се још неколико цигли и иза зида сам пронашла кутију. Унутра су биле ствари моје мајке, ова дивна хаљина и ципеле. Пресвукла сам се и изашла, такси је још увек чекао иза угла. Стигла сам на твоју забаву и добила маску на улазу. Плесали смо, а ти ме ниси препознао! Прво сам била љута, а онда сам схватила да си тужан. Вратила сам се на време да изнесем торту и да сви мисле да сам вече провела у подруму.

Прошло је петнаест година

Наши родитељи су прихватили да смо заједно, Софијина мађеха се бунила, али више нико није знао зашто и онда су сви дошли на наше венчање. Софија и ја смо тог дана прво отишли до кућице на дрвету и тамо се сликали. После смо са гостима отишли у прелепи ресторан на ушћу Саве у Дунав. Плесали смо целу ноћ.

Имамо троје деце: дванаестогодишњу Миу, петогодишњег Павла и новорођену Анастасију. Живимо у кући близу оног ресторана у коме смо прославили венчање и који сада заједно водимо и често идемо у шетњу поред реке - Софија, ја, троје деце и пас Жућко.

Лазар Живојиновић VI_5

Матурска забава

Наталијин блог

Субота, 7.30

Још недељу дана до матурске вечери која ће бити у хотелу „Замак" у центру града. Баш се радујем. Идем са Леом и Стефаном. Припремамо се, Леа и ја сутра купујемо хаљине.

Данас проводим дан код бака Драге у селу Љиљани. Она је позната посластичарка и субота је дан када заједно правимо колаче које можете да пробате у кафићу „Замак".

А сада рецепт за колач...

*

Моја прича

Волим да пишем и зато сам започела овај блог. Моји пријатељи кажу да воле да читају моје постове. Много је и коментара људи које не познајем и сви су похвални. Пишем и бајке. Последња коју сам написала је „Пепељуга у 21. веку".

Живим са оцем, мађехом Мартом и њене две ћерке, Маријом и Миленом. И оне ове године завршавају средњу школу, иду у моју школу, али у друго одељење. Отац је тако решио кад се поново оженио пре три године. Желео је да се зближимо и, пошто сам бољи ђак од њих, да им помажем у учењу. Мој тата и мађеха се стално љуте на мене и кажу да сам ја крива што оне имају двојке и тројке, а не петице као ја. Отац много ради и путује и ретко је код куће. Већ месец дана је у Немачкој и, без обзира на све, недостаје ми. Мађеха и полусестре користе прилику да ми покажу да ме баш и не воле и све кућне послове остављају мени. Знају да бринем о кући у којој живим од рођења и да желим да све буде уређено. Највише ме нервира мађехина мачка Персида која само лежи свуда по кући и оставља длаке. Кад је била мала, играла се тако што је скакала на крајеве завесе и вукла их. Марта је променила завесе и сада су свуда кратке тако да Персида нема вољу да скаче на њих. Марта више и не хаје за мачку и често заборави да је нахрани, па Персида дође у кухињу код мене и мјауче док јој не дам нешто за јело.

Бака Драга је једина особа која ме заиста воли. Субота је мој омиљени дан, јер сам тада са баком.

*

Матурско вече планирам већ пет година. Кад је на почетку четвртог разреда у моје одељење дошао Стефан, одмах сам се заљубила у њега. Има браон косу и зелене очи и енглески нагласак који ми се много свиђа. Живео је од своје седме године у Енглеској. Воли да пише као и ја и има свој блог. Дружимо се и понекад идемо заједно у шетњу и причамо о књигама које читамо.

*

Леа и ја смо јуче обилазиле шопинг центре у потрази за хаљинама. У једној радњи је писало да матуранти добијају попуст. Испробале смо скоро све што се могло пробати. Леи су интересантни били шешири, стајала је пред огледалом и на њеној глави су се изређали сви модели у много боја. Било је весело. Чак је решила и да купи два шешира. Онда је продавачаца рекла да за њих нема попуста. У том тренутку појавиле су се Марија и Милена и ми смо отишле у другу радњу, помало разочаране, али и даље веома веселе. Хаљине смо купиле поподне кад смо већ биле уморне од шетања.

*

Недеља, дан након матурске забаве

Јучерашњи дан је био као у бајци. Почело је скоро трагично, а завршило се срећно. Моја хаљина је била на вешалици поред кревета и чекала да је обучем. Преподне сам провела са баком, ишле смо заједно код фризера и затим у кафић „Замак" на колаче. Кад смо се вратиле кући, чекало ме је страшно изненађење. Мађеха и њене ћерке су пустиле „случајно" Персиду у моју собу, она се играла и скакала на моју хаљину, оборила је са вешалице и сву је рашчупала.

Марија и Милена су стајале на вратима собе и смејале се:

„Наталија, сад не мораш да бринеш како ћеш изгледати на матурској забави, пошто нећеш ни ићи!"

Бака им је рекла да се склоне и затворила врата. Плакала сам. „Смири се, дете, све ће бити у реду", тешила ме је бака. Узела је своју торбу и из ње извадила кесу, па из кесе дивну дугу плаву хаљину са бисерним оковратником и са прорезом на леђима.

„Ово је хаљина коју је твоја мајка носила на матурској забави, хтела сам само да ти је покажем, али драго ми је што је то сада твоја хаљина."

Бака ми је помогла да је обучем и нашминкам се. Осећала сам се као принцеза.

„Душо, изгледаш прелепо", дивила се бака.

Обула сам ципеле, срећа је да су биле далеко од Персидиних ноктију.

Чула сам кад је Марта одвезла Марију и Милену у хотел. Одмах потом дошли су Стефан и Леа по мене. Дворана у којој је била забава, изгледала је бајковито, са таваницом као звездано небо. Леа је пронашла пријатеље из другог одељења, а Стефан и ја смо провели заједно цело вече, причали смо, плесали, смејали се. Марија и Милена су нас гледале зачуђено, није им било јасно откуд мени хаљина и како то да сам стално са Стефаном.

Пришле су нам у једном тренутку, носиле су чаше пуне црног вина и „случајно" обе просуле вино по мојој хаљини. Већ је била прошла поноћ и није ми се остајало у њиховој близини.

„Стефане, морам да идем кући!"

„Добро, поћи ћу са тобом", рекао је Стефан.

Потрчала сам да што пре изађем, саплела сам се и једна ципела је спала са ноге. Стефан је ишао за мном, узео је ципелу и помогао ми да је поново обујем.

„Хајде, одвешћу те кући".

Док смо се возили, испричала сам му све што се десило са мојим полусестрама. Он ме је само ухватио за руку. Убрзо смо били испред куће. Позвала сам га да уђе, седели смо још неко време и гледали филм. Марија и Милена су се вратиле пред зору и биле су запањене кад су виделе Стефана у дневној соби.

Он се поздравио са свима и отишао.

Шта се даље збило, сазнајте у мојој следећој бајци.

Ања Стојановић VI_5

Пепељуга из Њујорка

Живела је у граду Њујорку девојчица Џејн. Рано је остала без родитеља и одрасла је у дому за напуштену децу. Туговала је за својим родитељима, била је повучена и није имала много другова, а хоби јој је био прављење игрица. Постала је програмер и запослила се у компанији која прави игрице. Била је позната по игрицама из којих деца могу да уче и које су се користиле у школама. И даље је била прилично усамљена, ретко је излазила и чинило јој се да никада неће наћи момка.

Једне ноћи, док је смишљала нову игру, десило се чудо. Екран рачунара је засветлео јарком плавом светлошћу која је увукла Џејн у виртуелни свет.

Нашла се на једној цветној ливади. На оближњем трешњином дрвету седела је сова.

- Добар дан. Данас играш посебну игрицу и решаваш тест. Ако успешно савладаш све препреке, удаћеш се за веома моћног и лепог момка.

Џејн је желела да нађе момка који има добро срце и није јој било битно да је моћан и леп. Хтела је да пита сову зашто је уопште овде, али тест је већ започео. Налазила се на малом острву усред океана. Са леве стране се уздизала литица. Негде при врху на једном шиљку висила је корпа која се клатила и само што није пала. У њој су седели дечак и девојчица и плакали. У подножју литице био је отворени ковчег пун пара.

- Задатак је да изађеш одавде са правим богатством, али, пази - ако спасиш децу, ковчег ће нестати, а ако узмеш новац, деца ће пасти.

До деце су водиле степенице, Џејн није оклевала, попела се, узела корпу са децом и вратила се до острва. Опет се нашла на ливади. Сова јој је рекла да је решила први задатак.

- Требало је да се вратиш са правим богатством, а то су деца, не новац. Добро си изабрала. Пред тобом је други задатак.

Поново је била на малом острву усред океана. Сада се и са друге стране уздизала литица. На њеном врху су била врата.

- Мораш доћи до врата, а за то су потребне степенице које се налазе уз леву литицу. Да би се помериле, реши задатак.

На стени су се појавила три броја: 9, 6 и 9.

- Можеш уцртати знаке између бројева, али не смеш мењати њихов редослед. Резултат мора бити 0. Имаш пола минута за решавање.

У Џејниној руци се створила оловка. Пришла је бројкама и додирнула 6, а онда је окренула, тако да буде 9. Оловком је исписала: (9-9) x 9. Степенице су се појавиле на десној литици и она се успела њима и прошла кроз врата. Ушла је у ходник на чијем се крају назирала светлост.

- Да би изашла из тунела, мораш решити загонетку: Шта је у животу најнеизвесније?

- Најнеизвеснија је наша будућност.

Џејн се пробудила. Било је пролећно јутро. Сетила се сна и питала се шта ли значи. На телевизији је видела вест да ће се током Фестивала цветања трешања у Вашингтону, који почиње следећег дана, одржати и манифестација за децу. Познати писац Џорџ, организатор догађаја, говорио је да ће деца моћи током три дана да се упознају са делима три стотине младих уметника и научника који доносе новине у образовању. Џорџ је био леп и био је моћан. Џејн се сетила сове из сна и реченице о момку. Онда се сетила прича о томе како Џорџ ради важан посао у америчкој влади у вези са школама, мора да је то повезано и са фестивалом. Помислила је како би било лепо да је међу тим гостима и она и да разговара са децом о игрицама које је направила. Могла би да упозна Џорџа. Док је ишла на посао, питала се ко ће све бити тамо.

На послу ју је дочекао шеф господин Мичел и замолио да му хитно донесе досије о игрици „Девет бројева". Џејн је расклонила гомилу фасцикли да пронађе ону која јој треба. Отворила је да провери да ли су сви папири унутра и угледала коверат са својим именом. Отворила га је, унутра је била позивница за Фестивал цветања трешања.

- Откуд овај коверат? Сутра почиње фестивал, како ћу стићи, кад ћу... – говорила је Џејн сама са собом.

- Господине Мичел, видите шта сам добила – показивала је Џејн позивницу.

- Однео сам ту позивницу још пре десетак дана у твоју канцеларију.

- Када? Како? Јутрос сам је нашла и то случајно.

- Оставио сам је на твој сто оног дана када смо планирали промоцију „Девет бројева". Однео сам је заједно са досијеом.

- И тада је, вероватно, коверат упао у фасциклу. Шта сада да радим?

- Иди кући и пакуј се. Важно је да будеш тамо и представиш игрице и нашу фирму.

Џејн је спаковала своје ствари, лап топ рачунар и рекламни материјал о игрицама и поподне отишла на аеродром.

Следећег јутра Џејн је са терасе хотелске собе посматарала град. Пролеће у Вашингтону је бајковито.

У парку поред реке 3000 стабала трешње је било у цвету.

Манифестација за децу је почела у подне у великој хали у парку. Тамо су у неколико учионица организоване радионице за децу и сваки излагач је имао два школска часа да представи своје дело и разговара са децом о њему.

Програм је био сличан и следећа два дана. Џејн се највише радовала поподневима које су проводили у парку. Она је након своје радионице шетала и уживала у прелепој природи. Првог дана је налетела на Џорџа који је журно ходао према хали. Упознали су се и кратко разговарали. Другог дана је дошао на њену радионицу и заједно са децом постављао питања. Онда је отишао на неко друго предавање. Трећег дана јој је пришао да је подсети на забаву:

- Вечерас је у хотелу забава за учеснике програма, биће и ватромета, видимо се.

Забава је била весела. Џорџ је ишао од стола до стола и са свима причао. Чинило се да ће Џејнин сто оставити за крај. Када су већ сви устали да плешу, Џорџ је стигао.

- Хоћемо ли у шетњу? – питао је.

Провели су остатак вечери заједно, шетали су, причали, смејали се.

Док су гледали ватромет, Џејн се сетила свог сна.

- Наша будућност је неизвесна – промрљала је.

Џорџ ју је погледао:

- Размишљаш о будућности? Баш сам хтео да ти кажем да следеће недеље долазим у Њујорк.

- Заиста? Баш се радујем. Онда ћу ја теби показати град. Сетила сам се једне реченице која каже да је будућност неизвесна.

- Слажем се – додао је Џорџ - али ми можемо заједно да је градимо.

Алексеј Шепетковски IV_1

Маријана на балу

Емина прича

Вечерас је бал. Све девојке које знам причају само о томе последње три недеље: како је леп председников син, шта ће да обуку оне које иду, ко ће све тамо бити...

Кућа преко пута моје је велика и раскошна. У њој живе три девојке: Габријела, Бела и Маријана. Маријанини родитељи су умрли док је била мала и дошла је овде да живи са ујаком и ујном. Она много воли да чита. Кад сам једном причала са њом, рекла је да јој је омиљена бајка „Пепељуга". Она је скромна и обично носи фармерке и мајице. Увек носи златну оглицу са кристалима коју је добила од своје мајке. Њене сетре Габријела и Бела носе маркирану одећу. Њихов отац је веома богат, а мајка воли да троши новац. Ћеркама купује најскупље ствари, а прошле недеље се довезла у новом аутомобилу. Маријану никад није волела и даје јој новац тек толико да има шта да обуче.

Маријанин деда живи у кући у којој је она живела са родитељима. Она скоро сваког дана после предавања на факултету сврати код деке и поспреми кућу. Каже да јој је то најлепши део дана, прича са деком и поигра се са псом Реом и мачком Радованом.

Све три девојке су позване на бал у част двадесет петог рођендана председниковог сина Милана. Баш ме интересује да ли ће све и отићи. Знам и једну тајну. Маријана и Милан су се упознали прошле године на факултету, тамо је Милан асистент, а Маријана завршава четврту годину. Скривају од других да се виђају, посебно од новинара, који се стално баве Милановим животом. Маријанин ујак и председник су блиски пријатељи, па не желе ни да их породице гњаве.

Волела бих и ја да идем на бал, али имам само дванаест година. Али, зато ћу да гледам пренос уживо на телевизији. Доћи ће и две моје другарице, спремићу кокице касније.

Маријанин дневник

Јутрос ме је пробудила вриска сестара. Веома су узбуђене што ће ићи на бал. Иду код фризера, па на шминкање, маникир, педикир... Срећа да су већ у десет сати изашле из куће, па је сада тихо.

Већ данима размишљам шта ћу. Милан ми је рекао да обавезно дођем, а мени се чини да то није добра идеја. Шта ако сви закључе да се познајемо, да међу нама има нечег, да...?

Ујна ме није ни питала да ли идем, ни да ли ми нешто треба. Сестре су сувише заокупљене хаљинама, ципелама, накитом, изласцима, толико да их мој живот уопште не интресује. Прошле недеље су са друштвом дошле у ресторан у коме смо Милан и ја провели вече и нису схватиле да смо заједно. Идем код деке.

*

Реа и Радован су ме дочекали на капији. Весело су трчкарали и чекали да их помазим. Дека је био у башти пуној цвећа и воћака које је гајио. Седели смо и уживали у јесењем сунцу. Онда смо брали крушке и правили компот за зиму. После ручка дека ме је питао шта сам одлучила. Њему и девојчици Еми, који живи у кући преко пута ујакове, једино сам рекла да смо Милан и ја заљубљени.

- Не знам шта да радим.
- Желиш ли да будеш са Миланом и даље?
- Наравно да желим.
- Онда нема разлога да то више кријете, Милан је у праву, треба да идеш.
- Идем у мамину и татину собу. Тамо ћу смислити шта да радим.

Седела сам на кревету мојих родитеља и замишљала шта би они рекли.

После неког времена врата старог ормана су се отворила. Видела се мамина вечерња хаљина коју сам често испробавала док сам била млађа.

Помислила сам да ми мама нешто поручује и обукла сам је. Заиста је прелепа. У орману сам пронашла и ципеле и торбицу које су чиниле комплет са хаљином. Кристали на мојој огрлици су постали ружичасти. Можда је то знак да треба да идем и да ће све бити добро.

Дека ме је гледао са сузама у очима.

- Сад видим колико личиш на мајку. Изабрала си праву хаљину и много си лепа. Покажи свима да волиш Милана и да сте једно за друго.

*

Прошла ноћ је била чудесна. Стигла сам на бал са стрепњом. Дворана је била пуна. Милан се поздрављао са гостима. Насмешио се кад ме је видео и пошао према мени. Онда га је његов отац позвао и одвео до микрофона. Председник је поздравио госте и похвалио сина. Казао је да је вредан, духовит, храбар и има дара за музику. Онда се Милан захвалио свима што су дошли, представио бенд који свира и позвао све на плес.

Дошао је до мене и плесали смо заједно целе вечери. Камере су снимале и чинило ми се да сви гледају у нас. Сигурна сам да су нас ујна и сестре гледале зачуђено, а онда и љутито. Прилазили су и новинари, фотографисали и постављали питања. Ми смо се само смешкали и одлазили даље.

Емина прича

Бал је био супер. Моје другарице и ја смо гледале како Маријана и Милан плешу, а сви се чуде зашто је целе вечери само са једном девојком. И коментаторка је била зачуђена, није знала ко је девојка коју очигледно председников син воли.

Следећег дана сви су постављали слике, видео прилоге и коментаре на друштвеним мрежама. Маријана и Милан су једном новинару рекли да су заљубљени и то је било све од њих. Маријана се након два дана одселила код деке и сада тамо живи. Жао ми је што се не виђамо сваког дана, али виђамо се викендом кад идем код ње.

Габријела и Бела су добиле свака свој ауто и чула сам да њихова мајка организује бал за Белин рођендан следећег месеца.

Ема Стаменковић IV_3

Марија

У једном градићу на обали Дунава живела је девојчица Марија, имала је плаве очи и црну косу. Кад је имала осам година, њена мајка се заљубила у другог мушкарца и отишла је у Аустрију са њим. После се отац оженио женом која је довела ћерку Зорану две године старију од Марије.

Мајку је Марија виђала ретко, једном годишње на дан-два, када би јој донела књиге и ЦД за учење немачког језика и понављала да је веома важно знање страних језика. Говорила је и да јој је жао што живи далеко од ње, али да другачије није могло бити. Марија је волела своју мајку и жељно чекала те сусрете, а између њих је вредно учила немачки језик. Волела је и да чита књиге и маштала о томе да буде преводилац.

Отац је много радио и са Маријом се дружио викендом и за празнике. Мађеха је бринула само о себи и била је разочарана што њена кћи није лепотица. Срећом, Зорана је волела да учи, па је мајка говорила да је за девојку важна памет и решила да је упише на престижни факултет и покаже свима како је њено дете паметно. Марију, која је израсла у веома лепу девојку, уопште није волела и говорила јој је да не треба ни да иде у школу, да је боље да тражи мужа док је лепа и млада. Стално ју је терала да ради кућне послове, док се она излежавала и гледала филмове.

Кад је Марија завршила средњу школу, мађеха је на све начине покушала да убеди мужа да његовој ћерки не треба факултет, него да треба да остане у кући и помаже јој у кућним пословима и размишља о удаји. Отац је рекао Марији да нема пара за њено школовање у великом граду, пошто већ плаћа Зоранино школовање и да ову годину проведе код куће, а следеће ће поново разговарати о факултету.

Девојка је била много тужна и размишљала је шта да ради. Тог лета њена мајка је дошла да је види. Седеле су у кафићу и мајка је питала шта жели као поклон за осамнаести рођендан. Марија јој је испричала о очевој одлуци и рекла да би желела да студира.

- Могу да ти помогнем. Твој отац ме је већ упозорио да ти не дајем новац ако желиш да одеш од куће, али могу нешто друго да урадим. Знаш да радим као секретарица на једном универзитету у Грацу. Ако желиш, помоћи ћу да се упишеш на неки од факултета који можеш да студираш на даљину, онлајн, и платићу школарину.

- Хоћу, наравно! Хвала, ти!

Марија је сазнала и да је њен отац био много љут када га је жена напустила и да јој је забранио да уопште виђа дете, па је касније пристао на оних неколико сусрета. Није дозволио ни да јој даје новац, нити било шта друго, једино књиге.

- Сад си одрасла, па те забране не важе више, али не желим да се свађаш са њим. Пробај са овим студирањем, па ћемо видети шта даље. Испричаћу ти све о упису и пријемном испиту, а ти одлучи шта желиш да студираш.

Марија је изабрала немачки језик и књижевност пошто је добро говорила немачки језик, уписала се и у октобру започела онлајн студије. Отац и мећеха су били окупирани својим бригама и нису ништа приметили. Марија је била вредна и радила је све задатке и кућне и школске. Упознала је и друге студенте и са некима се дописивала, причала на скајпу и спријатељила се са њима. Међу њима је био и младић Петер из Аустрије, који је много волео да путује. У фебруару је Петер дошао у градић на Дунаву и остао десет дана. Шетали су се по граду и околини, Марија му показивала омиљене пределе и ишли су на санкање.

Онда је објављен конкурс за стипендије. Марија је положила све испите, у августу је урадила најбоље преводе текстова са српског језика на немачки и обрнуто и добила стипендију за даље школовање. Јавила је мајци вест и рекла да би волела да настави школовање у Аустрији. Након два дана стигла је порука од мајке да је карта за лет до Граца за 1. септембар чека на аеродрому.

Био је викенд, отац је био код куће. Марија је спремала доручак у кухињи и чекала да се отац и мећеха појаве.

- Добро јутро, весела си јутрос – рекао је отац кад је видео како Марија игра уз музику са радија и прави палачинке.

- Јесам, треба да разговарамо.

- Шта је сад? – питала је мећеха. Зорана долази сутра, све треба да се почисти и опере. Данас је велико спремање, само да знаш.

- Добро, драго ми је што ћу је видети. Спремићу њене омиљене колаче сутра. Прекосутра путујем у Аустрију.

У кухињи је завладала тишина.

- Већ годину дана студирам на факултету у Грацу. Добила сам стипендију за наставак школовања и селим се тамо.

Мећеха је изашла, а Марија је још неко време разговрала са оцем. Рекао је да му је жао што је послушао жену прошле године и да је то што се десило са факултетом најбоље за све.

Марија је 1. септембра стигла у Грац. На аеродрому су је чекали њена мајка и Петер.

Марина Ивановић IV_3

Пепељуга и холограм

Живела је у Београду девојка Ана. Десило се да њена мајка умре кад је била веома мала, а отац се поново оженио јер сам није могао да одгаја дете. Нова жена је довела и своје две кћери, једну старију, а другу млађу годину дана од Ане. Све три су биле злобне према Ани. Кад су биле млађе и Тања и Сања излазиле у град, а Ана хтела да иде са њима, говориле су јој да треба да остане у кући и среди неред који је остао иза њих. Иако је једна жена, коју су девојчице звале тета Марија, долазила два пута недељно да сређује кућу, мећеха је стално налазила неке послове које Ана треба да уради. Мећеха је куповала својој деци најлепшу гардеробу, а Ана је носила оно што је Тањи било мало или се Сањи није свиђало. Анин отац није знао ништа о томе, био је заокупљен својим пословима. Касније Ана није желела ни да се дружи са њима, схватила је да јој је у њиховом друштву и досадно и суморно, а да је она по својој природи весела и срећна особа. Излазила је са својим друговима из школе који су говорили да је сви знају по томе што је стално насмејана. Волела је да чита авантуристичке романе и гледа комедије и учи о компјутерима и програмирању.

Завршила је средњу школу и уписала ИТ академију. На факултету је упознала младића Николу. Био је врло симпатичан, дружили су се и заједно учили.

Прошле су четири године. Ана је све више времена проводила на факултету. Била је одличан студент, али то никога није много интересовало, отац јој је давао џепарац и било је важно да не тражи новац од мећехе. Учествовала је у пројекту „Холограм" и са још неколико колега припремала дигитални концерт у коме уместо правог певача наступа холограм.

Ретко је виђала укућане, а кад се то дешавало, волела је да се шали са њима. Но, једне суботе много је наљутила мећеху.

- Имаш ли момка? – испитивале су је Тања и Сања за ручком.

- Наравно да имам – одговорила је она – веома је леп и богат, знате ону кућу на почетку Тополске улице, то је његова кућа и онај ауто који смо виделе пре неки дан испред, он вози.

- Какав момак? Ко је он? Колико имаш година? Још си млада! – бунио се отац.

- То је немогуће, такав младић не би тебе ни погледао – додала је мећеха.

- Који младић? Тамо живе два брата, један је са мном ишао у школу, није хтео да се дружи са децом из краја, увек је имао неке другове из иностранства – рекла је Тања.

- Баш тај, само да знаш да није хтео да се дружи са тобом, са мном хоће. Каже да се са тобом и Сањом нико није ни дружио док сте били у основној школи.

- Ово је превише! То није истина...

Ана је почела да се смеје.

- Шалим се, шта вам је?

- Знаш, ти, шта нам је. Кућа је у нереду и то је твоја кривица, никад ниси овде – вајкала се мећеха.

- Моја соба је сређена, кухиња и купатило такође. Остало су просторије које ви више користите од мене.

- Сад си и безобразна. Шта мислиш, ко сређује кад ти ниси овде?

- Колико знам, тета Марија долази сад чешће него пре десет година и стално нешто сређује.

- Ово је страшно! Чујеш ли шта ми каже? – питала је мећеха свог мужа.

- Да?

- Да. И ти ћутиш? Ко зна где је по цео дан, а тебе баш брига. Каква је то девојка која кући долази само да спава. Још мало, па ће и на спавање да иде негде другде.

- Добро, Ана, долази раније кући. Шта уопште радиш по цео дан? Причаћемо сутра још.

Ана је ћутала, знала је да ће њен отац на овај разговор заборавити чим се заврши ручак и чим обави неколико пословних разговора. Његов телефон је зазвонио и он је изашао из собе.

- Сутра долази Марија, мораш бити овде да јој помогнеш – додала је мећеха.

Сутрадан Ана је помагала Марији, причале су вицеве и смејале се. Мећеха и њене кћери су биле бесне. Док је Ана била у купатилу, стигла је порука од Николе: „Чекам те вечерас у парку!" Сања је узела телефон и прочитала поруку.

- Ко је Никола? – питала је.

- Вероватно неки момак о коме не прича. Сад ћу јој ја показати – одвратила је Тања и одговорила на поруку: „Не буди досадан!"

Ана је ушла у дневну собу и видела како Тања баца телефон на под.

- Извини! – смејала се Тања.

Срећом телефон је имао заштитно стакло и није био оштећен. Звала је Николу и објаснила му шта се десило. Увече су се нашли у парку и отишли у шетњу.

- Имам идеју – рекао је Никола – хајде да направимо још једну шалу. Направићемо твој холограм како седиш у соби и учиш. Моћи ћеш да укључиш пројектор и изађеш из собе, а да изледа као да си унутра.

Ана се сложила. Неколико дана су остајали дуже у рачунарском центру пројекта „Холограм" и направили су кратки Анин холограмски снимак. Ана је следећег викенда обавестила оца и мајеху да ће од сад свако вече проводити код куће и спремати испите, тако да је не узнемиравају док ради. Наравно, излазила је из куће и укључивала је пројектор. Знала је кад се сви одмарају и кад може да изађе неопажено. Тања и Сања су неколико пута проверавале да ли је у соби и сваки пут су виделе Ану како црта или држи књигу и чита, или нешто пише...

Након неколико месеци дигитални концерт је завршен и Ана и Никола су добили похвале. Фирма за коју су радили пројекат, понудила им је посао и наставак студија у Немачкој. Прославили су успех на забави поводом промоције концерта и одлучили да ће прихватити посао. Никола је питао Ану да ли жели да заједно живе и она је пристала.

Следећег дана су отишли у канцеларију Аниног оца и све му испричали. Насмејао се и рекао да је срећан што му је кћи тако паметна. Позвао је Николу на вечеру и замолио их је да не причају о холограму пред његовом женом и пасторкама. Сложили су се.

Ана и Никола сада живе у Немачкој и спремају нови концерт велике звезде. Срећни су и весели и често се смеју.

Марина Милојковић IV_3